

-Ahol a víz folyik , ott virágzik az élet-

A folyó már akkor is itt volt, amikor még senki sem tudta, hogy egyszer otthonnak fogják nevezni ezt a vidéket.

Csendben kanyargott a fák között, magával vitte az őszi leveleket, a tavaszi esőket, a nyári napfény csillogását. Láta az embereket megszületni, felnőni, szeretni és elbúcsúzni. Láta, ahogyan házak emelkednek a partján, kertek illatoznak és virágoznak , és látta ahogy a gyermekek nevetése tölti meg a nyári délutánokat.

A folyó azonban sohasem beszélt.

Csak folyt tovább a medrében.

Én gyermekkoromban gyakran jártam a Tisza partjára a nagymamámmal. Kézen fogva sétáltunk a homokos partján, amelyet két oldalról magas fű és vadvirágok szegélyeztek és ahol az erdő adott otthont kis és nagy lakóinak. Ő mindig lassabban ment, mint én szerettem volna. Megállt egy-egy virág mellett, lehajolt, megérintette a szirmokat, és azt mondta:

– Nézd csak, milyen szép! Az élet mindenhol utat talál magának.

Én akkor még nem értettem, mire gondol.

Azt hittem, a virágok egyszerűen csak azért nőnek, mert itt a helyük. Ahogyan a fák is azért állnak a folyó mellett, mert oda születtek. Nem gondoltam arra, hogy minden egyes apró növénynek meg kell küzdenie a földdel, az esővel, a széllel, olykor még a nap perzselő melegével is.

Csak később értettem meg, hogy az élet nem mindig ott virágzik, ahol a legkönnyebben tud utat törni magának.

Hanem ott, ahol lehetőséget kap az életre.

Egyik nyáron különösen nagy szárazság volt.

A föld megrepedezett, a mezők megsárgultak, és a levegő olyan forróvá vált, mintha maga a nap is közelebb húzódnak volna hozzánk. A kertekben elhervadtak a virágok, a fák levelei lekonyultak, és az emberek egyre gyakrabban beszéltek arról, milyen régen esett már az eső.

Egy délután ismét lesétáltam a folyóhoz.

A víz ugyanúgy hömpölygött, mint máskor, de a partján minden megváltozott. A fű száraz volt, a föld kemény, a homok pedig kásásabb mint szokott lenni és a korábban színes vadvirágok helyén csak néhány elszáradt virág szára maradt.

Leültem egy öreg fűzfa alá amely nagyobb és természetesebb volt mint én, és amely oly sok mindent megélhetett amit én el sem tudtam volna képzelni akkoriban.

Arra gondoltam, milyen különös, hogy a folyó ilyen közel van, mégis mennyi minden szomszajik körülötte.

Aztán megpillantottam valamit.

A fa gyökerei között egy apró, fehér virág nyílt.

Alig volt nagyobb a hüvelykujjamnál. Szinte észrevétlenül bújt elő a földből, mintha nem akarná megzavarni a körülötte uralkodó csendet. A szirmai kissé meggörbültek a melegtől, a szára vékony volt, mégis egyenesen tartotta magát.

Sokáig néztem.

Nem tudtam, miért érintett meg ennyire a látványa. Talán azért, mert olyan apró volt a hatalmas folyó, az ég és a fák mellett. Talán azért, mert semmi különleges nem volt benne, mégis képes volt virágozni akkor, amikor körülötte szinte minden elhervadt.

Eszembe jutott a nagymamám hangja:

„Az élet mindenhol utat talál magának”

Akkor először éreztem úgy, hogy valóban megértem őt és tudatosulnak bennem szavai.

Az évek lassan telnek el de mégis visszatekintve mintha egy pillanat lett volna az egész.

A gyermekkorom ösvényei megváltoztak, néhány régi ház helyére újak épültek mások pedig omladoztak mert oly sok évig adtak otthont valakiknek, és az emberek, akik egykor a folyó partján beszélgettek, lassan emlékekké váltak.

A nagymamám is elment, mintha az idővel ő is elrepült volna messzire, ahova a lelkek kerülnek miután a megfáradt testet elporladt majd köddé vált és utánna csak az emléke maradt meg a Tisza vízének tükrében.

Azóta sokszor gondoltam rá a folyó mellett.

Néha úgy éreztem, mintha a víz őrizne valamit abból, amit ő hagyott nekem. Egy mondatot, egy mosolyt, egy délutánt, amikor még minden olyan könnyűnek, önfeledtnek tűnt.

Egy őszi napon ismét lesétáltam a partra.

A fák levelei aranybarnára változtak, a víz felszínén apró hullámokat rajzolt a szél. A part mentén vadvirágok hajladoztak, a távolban pedig egy madár szállt fel a nádasból.

Megálltam az öreg fűzfánál.

A gyökerei között már nem volt ott az a fehér virág. Talán elhervadt, talán a víz mosta el, talán egyszerűen csak eljött az ideje, hogy átadja a helyét valami másnak.

De a helyén új hajtások nőttek.

Aprók voltak, zöldek, és a hideg ellenére is éltek.

Elmosolyodtam.

A folyó nem állt meg azért, mert valaki elment. A fák nem felejtettek el tavasszal új leveleket növesztetni. A föld nem mondott le arról, hogy ismét virágokat hozzon.

Az élet ment tovább.

És ebben nem volt semmi kegyetlenség.

Éppen ellenkezőleg.

Valami megnyugtató szépség rejlett benne.

Hiszen az élet nem azt jelenti, hogy minden örökké velünk marad. Hanem azt, hogy amit egyszer kaptunk, annak a nyoma tovább él bennünk.

A nagymamám már nem sétált mellettem, de a szavai ott voltak minden virágban amelyre ránéztem, minden napsütésben, minden meleg nyári szellőben amely átjárta a testemet.

Ott volt a folyó tükrén megcsillanó napfényben.

Ott volt a szélben, amely végigsimított az arcomon.

És ott volt bennem is.

Aznap este sokáig néztem a folyót.

A nap lassan eltűnt a fák mögött, az ég alján rózsaszín és narancssárga fények keveredtek. A víz magával vitte a nap utolsó sugarait, majd csendesen továbbindult velük a távolba.

Arra gondoltam, milyen szerencsések vagyunk, hogy vannak helyek, ahová visszatérhetünk.

Helyek, amelyek akkor is megvárnak bennünket, amikor mi már egészen más emberek vagyunk, mint akik egykor elindultak onnan.

A folyó partján állva végre megértettem, miért mondta a nagymamám, hogy az élet mindenhol utat talál magának.

Mert a víz nem kérdezi, milyen messzire kell mennie.

A virág nem kérdezi, vajon elég erős-e ahhoz, hogy kinyíljon.

A fa nem kérdezi, hány vihart kell még túlélnie.

Egyszerűen csak teszik a dolgukat.

Élnek.

És talán nekünk, embereknek is ezt kellene megtanulnunk tőlük.

Hogy a legnehezebb napok után is érkezhet tavasz.

Hogy a legcsendesebb helyeken is születhet valami gyönyörű.

Hogy egy apró virág néha többet mond minden kimondott szónál.

És hogy az otthon nem csupán az a hely, ahol megszülettünk.

Hanem az is, ahol a lelkünk újra és újra gyökeret ereszt.

A folyó tovább folyt.
Én pedig elindultam hazafelé.
A parton, a fák gyökerei között, egy apró zöld hajtás bújt elő a földből.
Talán jövő tavasszal virág lesz belőle.
Talán valaki majd megáll előtte, és hosszasan nézi.
Talán eszébe jut róla valaki, akit szeretett.
Vagy talán egyszerűen csak elmosolyodik.
És akkor a virág már be is töltötte a feladatát.
Mert ahol a víz folyik, ott az élet újra és újra utat talál.
És ahol az élet utat talál, ott előbb-utóbb virágzik valami.